

כל המשפחה מחוברת סביב ההדרף של אבא

מסרים מהדרף היומי / גליון מס' 148 / פרשת כי תשא תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדרף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זי"ע
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דרף פח:

"איזהו בן עולם הבא, ענוותן ושפל ברך..."

השבוע בגמרא נמנו שש מידות שההשתלמות בהם מביאה את האדם לתואר הנכסף 'בן עולם הבא': ענוותן, שפל ברך, נכנס כפוף לבית המדרש, וכך גם יוצא, עסוק בתורה תדיר, ואינו מתגאה בשל כך. לחמש מתוכן מכנה משותף - הענווה

ענווה, כמה שנאמץ ממידה חשובה זו, כמה שנעשה לשם חשיבות המעשים ולא לשם פרסומת ותהלה, כך נהיה קרובים יותר לזכות בעולם הבא, מקום הצדיקים וענווי ארץ

הרבי רבי זושא מאניפולי נסע למזריטש, בכדי לשהות בצילו של רבו, המגיד. הוא תכנן לשהות שם שלשה חדשים, אלא שמשרק הגיע הורה לו המגיד לשוב על עקבותיו: "היית כאן לא מזמן, אי אפשר לעזוב את הבית שוב ושוב". ברגע הראשון נדהם רבי זושא, אולם במשנהו התעשת: "אני מסכים, אך כיון שמלכתחילה באתי בכדי לשהות בצל הקודש שלשה חדשים, לא אעזוב לפני שאקבל שפע רוחני השקול לשלשה חדשים...". המגיד הנהן בהסכמה, ולאחר הרהור קצר אמר: "שלשה דברים ראוי לעובד ה' ללמוד מגנב: א. עיקר עבודתו בלילה, ב. עבודתו במסירות נפש... ג. הוא שואף שאיש לא יידע על מעשיו... אלו הם עיקרי עבודת ה', זושא, לך לשלום..."

איך זה קשור אלינו?

אנו רוצים שמעשינו יהיו מושלמים, ככל שלא נדרוש עבורם תהלה, כך הם יהיו מושלמים יותר

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דרף פא:

"ראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים והרג נשיא שבט"

כשפנחס בן אלעזר רואה את נשיא שבט שמעון מחלל שם שמים ברכים, הוא אינו מהסס, ודוקרו למוות. בגמרא השבוע מתואר שהשבטים היו מבזים אותו: נכדו של יתרו, עובד האלילים, יעז לזקור נשיא שבט בישראל? לכך ייחסו הקב"ה לאהרן הכהן, להדגיש את חשיבותו

פנחס לא היה חייב להיות מיוחס כדי לקנאות לכבוד ה', אבל כך היא דרכו של עולם: מישוה הוכיח אותך? בדוק בציציותיו, האם הוא בכלל ראוי להטיף ל'כבודך' מוסר?!

בשבת אחר הצהריים נשמעו נקישות על דלת ביתו של הרב מטְשֵׁיפִין, כשפתח הרב את הדלת ניצב לפניו ילד ירושלמי בעל מבט חניני: "רציתי לשאול את הרב אם אוכל להיבחן אצלו על כמה דפי גמרא"; "יקירי", ניסה הרב ללמדו אורחות חיים, "בשבת אחר הצהריים ישנם אנשים שנחים, כדאי לקחת זאת בחשבון לפני שנוקשים על דלתם...", אלא שהירושלמי הקטן השיב בשוכבות: "לא חשבת שה'טשיבינער רב' נח בשבת אחר הצהריים..."; בתגובה הרצינו פני הרב: "אתה צודק", אמר בענווה, "אולי באמת לא ראוי שאנוח בשבת אחר הצהריים, אקח זאת לתשומת לבי..."

איך זה קשור אלינו?

נקבל את האמת ממי שאמרה, נקשיב להערה ולתוכחה. מיהו המוכיח? מה זה רלוונטי???

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דרף פב:

"משיב חמה בן משיב חמה"

קך מכונה השבוע בגמרא פנחס בן אלעזר, הקנאי הגדול שהרג את זמרי בן סלוא אחר החטא שחטא. התפיסה הרדודה רואה בפנחס בעל המחלוקת: וכי מי ביקש ממנו להתערב?! תִּיה ותן לחיות...! לעומת זאת זמרי 'בסך הכל' חטא בין אדם למקום... הוא לא הזיק לאף אחד. אלא שמהפסוקים מתבאר שדווקא זמרי הוא זה שהמיט אסון על עם ישראל, והביא למותם של עשרים וארבעה אלף מישראל, ואילו פנחס הוא זה שעצר את המגיפה והשיב את השקט והשלום. לכן זכה להבטחת 'הנני נותן לו את בריתי שלום', מידה כנגד מידה

למדנו מכך שלא תמיד המוכיח והמעיר הוא הפלגן והשונא, לפעמים דווקא להיפך

החבורה הקולנית בילתה בגינה העירונית, שיתפו איש את רעהו בחוויות, העלו דיונים ערים על פוליטיקה ועוד... שרו ונהנו, העיקר לא לישון... ובדיוק אז הופיע השכן המרגיז, קלמן, בפיג'מה [באמצע הלילה...]: "תסלחו לי", פנה אליהם בגערה, "כנראה שלא הבחנתם שכבר הרבה אחר חצות, מסכיב ישנים אנשים, תינוקות ומבוגרים, אולי תואילו בטובכם, אחת ולתמיד, למצוא מקום אחר, הרחק ממגורי אנשים..."; החברים התרוממו באנחה, "אכזר שכמותו", סינן אביתר אחר דמותו המתרחקת של קלמן, "לא מסוגל לראות בחורים צעירים נהנים..."

איך זה קשור אלינו?

אם נקשיב לתוכחתו של חברנו, נגלה שלפעמים דווקא הוא זה שחושב על טובת החברה, ואילו אנו, מתעלמים